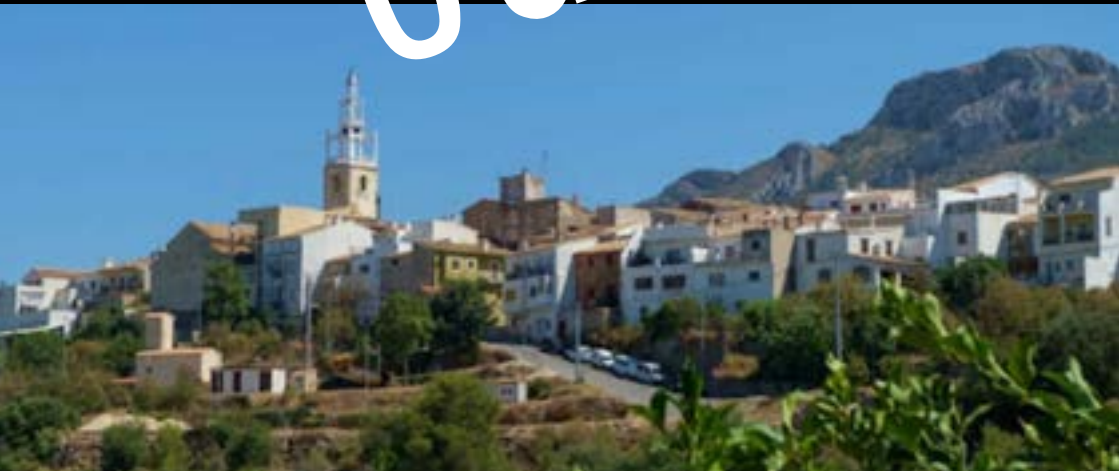

Parcent
Patrimoni
Cultural

Parcent Patrimoni Cultural

AJUNTAMENT
DE PARCENT

DIPUTACIÓ
D'ALACANT

Casa-Museu Gabriel Miró

(BRL)

VA A finals del segle XIX aquest edifici era un hostel on, entre 1902 i el 1904, es va hostejar l'escriptor alicantí Gabriel Miró. A principis del segle XX, Parcent era una de les localitats més afectades per la lepra i Miró, mitjançant la seva obra "Del Vivir", va plasmar en la literatura les penúries, desgràcies i el dia a dia dels parcentins i parcentines.

Després de l'hostal, l'edifici es va convertir en una vivenda particular fins que a principis dels 2000 va ser comprat per l'Ajuntament amb l'objectiu de convertir-la en el museu etnològic i municipal del poble.

Durant les obres, han aparegut vestigis d'antics murs així com un d'opus spicatum, fent que ens indica l'origen medieval de l'edifici, fet que ho podem relacionar en que formava part de les Cases de la Senyoria documentades en la Carta de Poblament del 1612.

ES A finales del siglo XIX este edificio era un hostel donde, entre 1902 y 1904, se hospedó el escritor alicantino Gabriel Miró. A principios del siglo XX, Parcent era una de las localidades más afectadas por la lepra y Miró, mediante su obra "Del Vivir", plasmó en la literatura las penurias, desgracias y el día a día de los parcentinos y parcentinas.

Después del hostel, el edificio se convirtió en una vivienda particular hasta que a principios de 2000 fue comprado por el Ayuntamiento con el objetivo de convertirla en el museo etnológico y municipal del pueblo.

Durante las obras, han aparecido vestigios de antiguos muros así como uno de opus spicatum, haciendo que nos indica el origen medieval del edificio, hecho que podemos relacionarlo en que formaba parte de las Casas de la Señoría documentadas en la Carta de Poblamiento de 1612.

EN At the end of the 19th century, this building was a hostel where, between 1902 and 1904, the Alicante writer Gabriel Miró stayed. At the beginning of the 20th century, Parcent was one of the towns most affected by leprosy and Miró, through his work "Del Vivir", captured in literature the hardships, misfortunes and daily life of the Parcentinos. After the hostel, the building became a private home until the beginning of 2000 when it was bought by the Town hall with the aim of turning it into the ethnological and municipal museum of the town. During the works, vestiges of old walls have appeared as well as one of opus spicatum, indicating the medieval origin of the building, a fact that we can relate to the fact that it was part of the Houses of the Lordship documented in the Settlement Charter of 1612.

FR À la fin du XIXe siècle, ce bâtiment était une auberge où, entre 1902 et 1904, l'écrivain Gabriel Miró, originaire d'Alicante, a séjourné. Au début du XXe siècle, Parcent était l'une des villes les plus touchées par la lèpre et Miró, à travers son œuvre "Del Vivir", a saisi dans la littérature les difficultés, les malheurs et la vie quotidienne des habitants de Parcent. Après l'auberge, le bâtiment est devenu une maison privée jusqu'à ce qu'il soit acheté par la mairie au début des années 2000 dans le but de le convertir en musée ethnologique et municipal de la ville. Pendant les travaux de construction, des traces de murs anciens ont été découvertes, ainsi qu'un opus spicatum, ce qui indique l'origine médiévale du bâtiment, un fait qui peut être mis en relation avec le fait qu'il faisait partie des Casas de la Señoría documentées dans la Carta de Poblamiento (charte de la ville) de 1612.

La Casa de la Neu

(BRL)

VA Construcció de planta circular que es troba al Carrascal, a 780 m d'alçada. Té una profunditat de 7 m., un diàmetre de 12,3 m. i una capacitat de 830 m3.

Aquest immoble preindustrial és una de les evidències de la Petita Edat de Gel. Va ser construït per ordre del Comte de Parcent en el 1755 en un context de proliferació d'aquestes infraestructures per les serres alacantines per a subministrar gel a les poblacions i ciutats dels voltants. Aquest gel tenia diverses utilitats: medicinal, transport i conservació d'aliments...

En temporades de fortes nevades, els nevaters pujaven a la Serra del Carrascal on, mitjançant capes dividides per rames o palla, anaven introduint i apretant la neu dins del pou. En estiu o quan aquest bé fora necessari, els mateixos nevaters treien el gel i el baixaven amb animals cap al poble.

Aquest conjunt està format per l'antic pou de neu, la casa dels nevaters i el camí d'accés.

ES Construcción de planta circular que se encuentra en el Carrascal, a 780 m de altitud. Tiene una profundidad de 7 m., un diámetro de 12,3 m. y una capacidad de 830 m3.

Este inmueble preindustrial es una de las evidencias de la Pequeña Edad de Hielo. Fue construido por orden del Conde de Parcent en 1755 en un contexto de proliferación de estas infraestructuras por las sierras alicantinas para suministrar hielo a las poblaciones y ciudades de los alrededores. Este hielo tenía diversas utilidades: medicinal, transporte y conservación de alimentos...

En temporadas de fuertes nevadas, los neveros subían a la Sierra del Carrascal donde, mediante capas divididas por ramas o paja, iban introduciendo y apretando la nieve dentro del pozo. En verano o cuando esté bien fuera necesario, los propios nevadores extraían el hielo y lo bajaban hacia el pueblo con animales.

Este conjunto está formado por el antiguo pozo de nieve, la casa de los trabajadores y el camino de acceso

EN Circular construction located in El Carrascal, at an altitude of 780 m. It has a depth of 7 m., a diameter of 12.3 m. and a capacity of 830 m3.

This pre-industrial building is one of the evidences of the Little Ice Age. It was built by order of the Count of Parcent in 1755 in a context of proliferation of these infrastructures throughout the Alicante mountains to supply ice to the surrounding towns and cities. This ice had various uses: medicinal, transport and food preservation...

In seasons of heavy snowfall, the snowmen went up to the Sierra del Carrascal where, using layers divided by branches or straw, they introduced and squeezed the snow into the well. In summer, or when necessary, the snowmen themselves extracted the ice and brought it down to the town with animals.

This complex is made up of the old snow well, the workers' house and the access road.

FR La neige d'hiver y était stockée afin que la glace puisse être vendue plus tard. La glace était utilisée pour conserver les aliments et à des fins thérapeutiques, entre autres. Le travail de "nevater" (fabrication de glaces) a été actif entre le XVIe et le XXe siècle, une période connue sous le nom de petit âge glaciaire.

Cette construction circulaire est située dans le "Carrascal", à une altitude de 780 m. Elle a une profondeur de 7 m, un diamètre de 12,3 m et une capacité de 830 m3.

Cet immeuble préindustriel est l'un des vestiges du petit âge glaciaire. Il a été construit sur ordre du Comte de Parcent en 1755 dans le cadre de la prolifération de ces infrastructures dans les montagnes d'Alicante pour approvisionner en glace les villes et villages environnants. Cette glace avait divers usages: medicinal, transport et conservation des aliments...

Lors des fortes chutes de neige, les "nevaters" (fabricants de glaces) montaient à la Serra del Carrascal où ils introduisaient et pressaient la neige dans le puits, en faisant des couches séparées par des branches ou de la paille. En été ou lorsque cela était nécessaire, les "nevaters" extraient eux-mêmes la glace et la descendaient au village avec des animaux.

Ce complexe est constitué l'ancien puits à neige, la maison des ouvriers et la route d'accès.

Casa del Senyoret

(BRL)

VA La Baronía de Parcent es va crear quan la família Vilanova va comprar les possessions del Castell de Pop format per les alquerías de Parcent, Benigembla, Vernissa, Murla i altres ara desaparegudes. En 1528 aquestes terres van ser transferides per compraventa a Pere de Perendreu de Roda, el nou Senyor de Parcent.

Un any després, en el 1529, els corsaris de Barbarroja comandats per Cachidiablo, varen provocar revoltes per la Marina Alta i baixa, acabant amb incendis i destruccions d'esglésies cristianes com la de Murla. En el cas de Parcent, el fet més notori és el segrest de Perendreu de Roda en aquesta mateixa casa. Aquest Senyor va morir empresonat en Constantinopla esperant un rescat per part de l'emperador Carles I, que mai va arribar.

En la Carta Pobra de 1612, apareixen aquesta casa i les dels voltants com a "Casas de la Senyoria", fet que ens indica que les pallisses, cavallerisses, forn... i altres immobles estaven annexes a la mateixa.

Les últimes reformes han vingut de la mà dels últims Senyors de Parcent, la família Cernesio-de la Cerda (Ducs de Parcent), deixant l'aspecte que podem veure en l'actualitat.

L'immoble, que ha experimentat reformes successives, presenta tres plantes amb perfecta correspondència vertical de buits i gradació d'alçades de les diferents plantes. Destaca l'ús del carreu calcària al sòcol, al cercat dels buits de la façana (porta principal, finestres i balcons) i les lloses dels balcons i la serralleria de forja dels balcons i finestres del pis superior.

ES La Baronía de Parcent fue creada cuando la familia Vilanova compró las posesiones del Castell de Pop formado por las alquerías de Parcent, Benigembla, Vernissa, Murla y otras ahora desaparecidas. En 1528 estas tierras fueron transferidas por compraventa a Pedro de Perendreu de Roda, el nuevo Señor de Parcent.

Un año después, en 1529, los corsarios de Barbarroja comandados por Cachidiablo, provocaron curvas por la Marina Alta y baja, terminando con incendios y destrucción de iglesias cristianas como la de Murla. En el caso de Parcent, lo más notorio es el secuestro de Perendreu de Roda en esta misma casa. Este Señor murió encarcelado en Constantinopla esperando un rescate por parte del emperador Carlos I, que nunca llegó.

En la Carta Puebla de 1612, aparecen esta casa y los de los alrededores como "Casas de la Señoría", lo que nos indica que las palizas, caballerizas, horno... y otros inmuebles estaban anejos a la misma.

Las últimas reformas han venido de la mano de los últimos Señores de Parcent, la familia Cernesio-de la Cerda (Duques de Parcent), dejando el aspecto que podemos ver en la actualidad.

El inmueble, que ha experimentado sucesivas reformas, presenta tres plantas con perfecta correspondencia vertical de huecos y gradación de alturas de las diferentes plantas. Destaca el uso de la sillería caliza en el zócalo, en el cerrado de los huecos de la fachada (puerta principal, ventanas y balcones) y las losas de los balcones y la cerrajería de forja de los balcones y ventanas del piso superior.

EN The Barony of Parcent was created when the Vilanova family bought the Castell de Pop possessions made up of the farmhouses of Parcent, Benigembla, Vernissa, Murla and others that have now disappeared. In 1528 these lands were transferred by sale to Pedro de Perendreu de Roda, the new Lord of Parcent.

A year later, in 1529, the Barbarroja corsairs commanded by Cachidiablo caused unrest through out the Marina Alta and Baja, ending with fires and the destruction of Christian churches such as in Murla. In the case of Parcent, the most notorious is the kidnapping of Perendreu de Roda in this very house. This Lord died imprisoned in Constantinople waiting for a ransom from Emperor Charles I, which never came.

In the Puebla Charter of 1612, this house and the surrounding ones appear as "Houses of the Lordship", which indicates that the stables, bakery... and other buildings were attached to it.

The latest reforms have come from the hand of the last Lords of Parcent, the Cernesio-de la Cerda family (Dukes of Parcent), leaving the appearance that we can see today.

The building, which has undergone successive reforms, has three floors with perfect vertical correspondence of openings and height gradation of the different floors. The use of limestone masonry stands out in the plinth, in the closing of the openings in the façade (main door, windows and balconies) and the slabs of the balconies and the wrought iron ironwork of the balconies and windows on the upper floor.

FR La baronnie de Parcent a été créée lorsque la famille Vilanova a acheté les possessions du Castell de Pop, qui comprenaient les fermes de Parcent, Benigembla, Vernissa, Murla et d'autres aujourd'hui disparues. En 1528, ces terres ont été achetées par Pere de Perendreu de Roda, le nouveau seigneur de Parcent.

Un an plus tard, en 1529, les corsaires de Barberouge, commandés par Cachidiablo, provoquent des révoltes dans la Marina Alta et Baixa, entraînant des incendies et la destruction d'églises chrétiennes comme celle de Murla. Dans le cas de Parcent, le fait le plus notoire est l'enlèvement de Perendreu de Roda dans cette même maison. Ce seigneur est mort à Constantinople en attendant une rançon de l'empereur Charles Ier, qui n'est jamais arrivée.

Dans la Carta Pobra de 1612, cette maison et celles qui l'entourent apparaissent comme "Cases de la Senyoria", ce qui indique que les écuries, les étables, le fourneau... et autres bâtiments lui étaient rattachés.

Les dernières réformes ont été effectuées par les derniers seigneurs de Parcent, la famille Cernesio-de la Cerda (Ducs de Parcent), lui donnant l'aspect que l'on peut voir aujourd'hui.

Le bâtiment, qui a subi des rénovations successives, comporte trois étages avec une parfaite correspondance verticale des ouvertures et une gradation des hauteurs des différents étages. On remarque l'utilisation de la maçonnerie calcaire dans le socle, dans la fermeture des ouvertures de la façade (porte principale, fenêtres et balcons) et les dalles des balcons, ainsi que les ferronneries des balcons et des fenêtres de l'étage supérieur.

Molí de Primo o de Campomor

(BRL)

VA Molí fariner hidràulic d'origen medieval amb dues moles utilitzat també com a molí de guix i calç, mitjançant l'ús d'una altra mola. Recull l'aigua d'un assut localitzat riu amunt i, mitjançant un canal i un sistema de sifons, travessa el pont de la carretera CV-715 fins a arribar a la bassa principal després d'un recorregut d'uns 100 metres de llargada. Una vegada tenim les basses plenes, s'obri una comporta que passa l'aigua pel sistema motriu de les moles. La bassa principal té una profunditat màxima de 1,60 metres. L'aigua circula per un únic cup de 1,35 metres de diàmetre i 4,60 metres d'alçada que fins a les rodes arriba als 6 metres, amb tres bocanes. Cap al sud observem la presència d'un altre assut que envia el curs d'aigua per la mateixa banda esquerra al molí de Macià ubicat al terme d'Alcalalí. Comptava amb tres rodes de fil de filferro, les dues de la dreta rotaven dues moles, una onada francesa (de pedra silícia, més negra i dura) i una catalana (comú a tots els molins, atès que es troba realitzada en pedra calcària).

El seu abastament es va fer mitjançant la força motriu derivada d'un curs d'aigua i posteriorment gràcies a l'ús de gas pobre i després amb electricitat. El seu abandonament el podem situar al voltant dels anys cinquanta del segle passat. Actualment es troba en estat de ruïna i totalment colonitzat per la vegetació. Davant del molí es situaven l'Alberca i l'assegador per netejar el gra.

ES Molino harinero hidráulico de origen medieval con dos muelas utilizado también como molino de yeso y cal, mediante el uso de otra muela. Recoge el agua de un azud localizado río arriba y, mediante un canal y un sistema de sifones, atraviesa el puente de la carretera CV-715 hasta llegar a la bassa principal después de un recorrido de unos 100 metros de largo. Una vez tenemos las balsas llenas, se abre una compuerta que pasa el agua por el sistema motriz de las muelas. La bassa principal tiene una profundidad máxima de 1,60 metros. El agua circula por un único lugar de 1,35 metros de diámetro y 4,60 metros de altura que hasta las ruedas alcanza los 6 metros, con tres bocanas. Hacia el sur observamos la presencia de otro azud que envía el curso de agua por el mismo lado izquierdo al molino de Macià ubicado en el término de Alcalalí. Contaba con tres ruedas de alambre, las dos de la derecha rotaban dos muelas, una ola francesa (de piedra silicea, más negra y dura) y una catalana (común en todos los molinos, dado que se encuentra realizada en piedra caliza).

Su abastecimiento se realizó mediante la fuerza motriz derivada de un curso de agua y posteriormente gracias al uso de gas pobre y después con electricidad. Su abandono lo podemos situar en torno a los años cincuenta del siglo pasado. Actualmente se encuentra en estado de ruina y totalmente colonizado por la vegetación. Delante del molino se situaban la Alberca y el secador para limpiar el grano.

EN Hydraulic flour mill of medieval origin with two grinding wheels, also used as a plaster and lime mill, through the use of another grinding wheel. It collects the water from a weir located upstream and, through a channel and a system of siphons, it crosses the bridge on the CV-715 road until it reaches the main pond after a journey of about 100 meters in length. Once we have the rafts full, a gate opens that passes the water through the drive system of the grinding wheels. The main pool has a maximum depth of 1.60 meters. The water circulates through a single press, 1.35 meters in diameter and 4.60 meters high, which reaches 6 meters up to the wheels, with three mouths. To the south, we can see the presence of another weir that sends the water course along the same left side to the mill of Macià located in the municipality of Alcalalí. It had three wire wheels, the two on the right rotated two grinding wheels, a French wave (of siliceous stone, blacker and harder) and a Catalan one (common in all mills, since it is made of limestone).

Its supply was carried out by means of the driving force derived from a water course thanks to the use of gas and later with electricity. Its abandonment can be placed around the fifties of the last century. It is currently in a state of ruin and totally colonised by vegetation. In front of the mill were the pool and the dryer to clean the grain.

FR Moulin à farine hydraulique d'origine médiévale avec deux meules, également utilisé comme moulin à plâtre et à chaux, au moyen d'une autre meule. Il recueille les eaux d'un déversoir situé en amont et, au moyen d'un canal et d'un système de siphons, il traverse le pont de la route CV-715 jusqu'à atteindre l'étang principal après une distance d'environ 100 mètres. Une fois les bassins remplis, une vanne est ouverte et l'eau passe dans le système d'entraînement des meules. Le bassin principal a une profondeur maximale de 1,60 mètre. L'eau circule dans une seule presse de 1,35 mètre de diamètre et de 4,60 mètres de haut, qui atteint 6 mètres aux roues, avec trois bouches. Au sud, il y a un autre déversoir qui envoie l'eau sur le même côté gauche vers le moulin de Macià, situé dans la municipalité d'Alcalalí. Il avait trois roues de câbles, les deux de droite faisaient tourner deux meules, une française (en pierre siliceuse, plus noire et plus dure) et l'autre catalane (commune à tous les moulins, vu qu'elle est faite en pierre calcaire).

Il était alimenté par la force motrice dérivée d'un cours d'eau et, plus tard, par l'utilisation de gaz pauvre puis d'électricité. Il a été abandonné dans les années 50 du siècle dernier. Il est actuellement à l'état de ruine et totalement envahi par la végétation. Devant le moulin se trouvait l'Alberca et le séchoir pour nettoyer le grain.

Església Puríssima Concepció (BRL)

VA L'origen de l'Església es remunta a la mesquita de l'alqueria de Parsen. En 1575 se'n construeix una de nova i després la seva destrucció en la revolta morisca del 1609, se'n construeix una de nova a partir de 1630 al mateix lloc, patint al llarg de la història diverses intervencions. El 1734 a causa del creixement de la població s'amplia, adoptant la seva actual fesomia. En 2007 es va construir el retaule principal.

Edifici de planta basilical, dividit en tres naus longitudinals, sent de menor altura les laterals. Aquestes se separen de la central per mitjà d'arcs de mig punt recolzats sobre pilars quadrangulars. La nau central es cobreix amb volta de canó, reforçada amb arcs torals que descarreguen els pilars. Les naus laterals es cobreixen amb volta bufada i els seus trams separats per arcs de mig punt. El mateix tipus d'arc separa la nau central de l'absis, que inclou el retaule, una pintura mural realitzada el 2007.

Als peus de la nau central s'aixeca el cor sobre el vestíbul d'entrada a la seva esquerra, en un espai quadrat s'ubica la sagristia i a la dreta la torre de planta quadrada, construïda el 1929, que alberga el cos de campanes i un original remat de formes esquemàtiques, aixecat el 1960, imitant el model de la Xara.

L'església s'il·lumina amb petites obertures que s'obren al llarg de la nau central.

La façana acull la portada principal adovelada i emmarcada per dues pilastres adossades realitzades en pedra de Xàbia, úniques restes del segle XVIII.

ES El origen de la Iglesia se remonta a la mezquita de la alquería de Pasen. En 1575 se construye una nueva y después su destrucción en la revuelta morisca de 1609, se construye una nueva a partir de 1630 en el mismo lugar, sufriendo a lo largo de la historia diversas intervenciones. En 1734 debido al crecimiento de la población se amplía, adoptando su actual fisonomía. En 2007 se construyó el retablo principal.

Edificio de planta basilical, dividido en tres naves longitudinales, siendo de menor altura las laterales. Éstas se separan de la central por medio de arcos de medio punto apoyados sobre pilares cuadrangulares. La nave central se cubre con bóveda de cañón, reforzada con arcos torales que descargan los pilares. Las naves laterales se cubren con bóveda vaída y sus tramos separados por arcos de medio punto. El mismo tipo de arco separa la nave central del ábside, que incluye el retablo, una pintura mural realizada en 2007.

A los pies de la nave central se levanta el corazón sobre el vestíbulo de entrada a su izquierda, en un espacio cuadrado se ubica la sacristía y a la derecha la torre de planta cuadrada, construida en 1929, que alberga el cuerpo de campanas y un original remate de formas esquemáticas, levantado en 1960, imitando el modelo de la Xara.

La iglesia se ilumina con pequeñas aberturas que se abren a lo largo de la nave central.

La fachada acoge la portada principal adovelada y enmarcada por dos pilastres adosadas realizadas en piedra de Xàbia, únicos restos del siglo XVIII.

EN The origin of the Church goes back to the farmhouse mosque of Pasen. In 1575 a new one was built and after its destruction in the Moorish revolt of 1609, a new one was again built from 1630 in the same place, undergoing various interventions throughout history. In 1734, due to population growth, it expanded, adopting its current physiognomy. In 2007 the main altarpiece was built.

Basilica-based building, divided into three longitudinal naves, the lateral ones being lower. These are separated from the central one by means of semicircular arches supported on quadrangular pillars. The central nave is covered with a barrel vault, reinforced with main arches that unload the pillars. The side naves are covered with a vault and their sections are separated by semicircular arches. The same type of arch separates the central nave from the apse, which includes the altarpiece and a mural painted in 2007.

At the foot of the central nave the heart rises above the entrance hall to the left, in a square space is the sacristy and to the right the square tower, built in 1929, which houses the bell tower and an original top of schematic shapes, raised in 1960, imitating the church spire of La Xara (La Jara).

The church is illuminated by small openings that open along the central nave. The façade houses the main doorway with voussoirs and are framed by two attached pilasters made of stone from Xàbia (Javea), the only remains from the 18th century.

FR L'origine de l'église remonte à la mosquée de la ferme de Pasen. Elle fut construite en 1575 et après sa destruction lors de la révolte maure de 1609, elle fut reconstruite à partir de 1630 au même endroit, subissant diverses interventions au cours de l'histoire. En 1734, en raison de l'augmentation de la population, elle a été agrandie, adoptant son aspect actuel. En 2007, le retable principal a été construit.

L'édifice présente un plan basilical, divisé en trois nefs longitudinales, les nefs latérales étant plus basses. Celles-ci sont séparées de la nef centrale par des arcs en plein cintre soutenus par des piliers quadrangulaires. La nef centrale est couverte d'une voûte en berceau, renforcée par des arcs tores soutenus par des piliers. Les nefs latérales sont couvertes d'un plafond voûté et leurs sections sont séparées par des arcs en plein cintre. Le même type d'arc sépare la nef centrale de l'abside, qui comprend le retable, une peinture murale réalisée en 2007.

Au pied de la nef centrale, le cœur s'élève au-dessus du hall d'entrée à gauche, dans un espace carré se trouve la sacristie et à droite la tour carrée, construite en 1929, qui abrite le clocher et un sommet original aux formes schématiques, construit en 1960, imitant le modèle de la Xara.

L'église est éclairée par de petites ouvertures le long de la nef centrale.

La façade abrite la porte principale à voussoirs et encadrée par deux pilastres contigus en pierre de Xàbia, seuls vestiges du XVIIIe siècle.

Font i Bassa del Llavador

VA Antic sistema hidràulic de reg format per la font, basses i sèquies. Aquest, des de temps dels romans servia per a cultivar una petita superfície irrigada, destinada a productes de subsistència com hortalisses. En l'època medieval i moderna (andalusí i morisca) tenen l'origen les basses i canals que hui observem, mentre que la Font i Llavador daten del segle XIX.

Ací acudeixen les dones a recollir aigua amb els cànters per a portar-a les cases així com per a fer la bugada en el safareig. Una tradició que encara perdura en algunes dones. L'aigua sobrant s'emmagatzema en la cava on, en dies seleccionats s'utilitza per al reg a manta en les petites parcel·les d'horta que rodegen aquest espai.

En la Carta de Poblament de 1612 i després l'expulsió dels moriscos, a cada colonitzador cristià se li va donar un percentatge de terres de secà i altre de terres irrigades, repartides entre les Fonts del Llavador, Durmais, Rompuda i Alberca.

ES Antiguo sistema hidráulico de riego formado por la fuente, balsas y acequias. Éste, desde tiempo de los romanos servía para cultivar una pequeña superficie irrigada, destinada a productos de subsistencia como hortalizas. En la época medieval y moderna (andalusí y morisca) tienen su origen las balsas y canales que hoy observamos, mientras que la Font y Llavador datan del siglo XIX.

Aquí acuden las mujeres a recoger agua con los canteros para llevarla a las casas así como para hacer la colada en el lavadero. Una tradición que todavía perdura en algunas mujeres. El agua sobrante se almacena en la cava donde, en días seleccionados, se utiliza para el riego a manta en las pequeñas parcelas de huerta que rodean este espacio.

En la Carta de Poblamiento de 1612 y después la expulsión de los moriscos, a cada colonizador cristiano se le dio un porcentaje de tierras de secano y otro de tierras irrigadas, repartidas entre las Fuentes del Lavadero, Durmais, Rompuda y Alberca.

EN Old hydraulic irrigation system formed by the font, ponds and ditches. This, since Roman times, was used to cultivate a small irrigated area, destined for subsistence products such as vegetables. The water deposits and canals that we see today have their origin in medieval and modern times (Andalusi and Moorish), while the Font and Llavador date from the 19th century.

Here the women came to collect water with water pitchers to take to the houses as well as to do the washing. A tradition that still some women still carry out today. The excess water is stored in the cellar where, on selected days, it is used for blanket irrigation in the small vegetable plots that surround this space.

In the Population Charter of 1612 and after the expulsion of the Moors, each Christian settler was given a percentage of dry land and another percentage of irrigated land, divided between Fuentes del Lavadero, Durmais, Rompuda and Alberca.

FR Ancien système d'irrigation hydraulique composé d'une fontaine, de bassins et de fossés d'irrigation. Depuis l'époque romaine, il a été utilisé pour cultiver une petite zone irriguée destinée à des cultures de subsistance telles que les légumes. Les bassins et les canaux que l'on peut voir aujourd'hui remontent à l'époque médiévale et moderne (andalouse et mauresque), tandis que la Font et le Llavador datent du XIXe siècle.

C'est là que les femmes venaient chercher de l'eau avec des amphores et laver le linge dans le bassin. Une tradition qui survit encore chez certaines femmes. Le surplus d'eau est stocké dans la cave et certains jours, il est utilisé pour irriguer les petits potagers qui entourent cette zone.

Dans la Carta de Poblament de 1612 et après l'expulsion des Maures, chaque colon chrétien a reçu un pourcentage de terres non irriguées et un autre de terres irriguées, réparties entre les Fuentes del Lavadero, Durmais, Rompuda et Alberca.

Alqueria Morisca de Contuvilla

VA L'antiga alqueria morisca de Contuvilla es localitza en el cim del tossalet que separa les fonts de la Rompuda i de Canèssies, accedint per l'antic camí empedrat. En el Llibre de Repartiment de Jaume I el Conqueridor es menciona que les alqueries pertanyien al castrum et villa de Pop (localitzat al cim del penyal del Cavall Verd) eren Alcanicia (Canèssies), Benalbacar, Benigela (Benigembla), Benilacruçi, Ceylent, Merniça (Vernissa), Parsen (Parcent), Morna o Mortia (Murla) i Raal Habelbagar. Aquesta alqueria de Canèssies disposava d'aigua, terres irrigades i de secà i, a més, un control absolut de la vall i el castell.

Com a curiositat, MALO DE MOLINA, M. (1857) i posteriorment MESTRE, J. (1970), recullen de la Gesta Roderici Campidocti que després de creuar el Coll de Rates en l'any 1089 “[...] el Cid vino a celebrar la cuaresma y la Pascua florida con los mozárabes de Alcanicia, indiscutibles aliados que lo esperaban ansiosamente [...]”.

El topònim Contuvilla pot tindre dos orígens, que encara que es puguin connectar, ens donen una idea general de que pot ser l'alqueria de Alcanicia i Contuvilla són el mateix:

En primer lloc trobem el paral·lel de la mesquita de Marrakech anomenada de Kutubía, Koutoubia, Kutubiya, Jami al-Kutubiyah o Kutubiyyin. El significat de “kutub” és llibres, per tant la traducció literal seria “la dels llibres”. En segon lloc trobem els documents de cens que ens parlem d'una família de moriscos de Murla que eren anomenats Cantavella. Cal recordar que moltes vegades els noms àrabs eren escrits pels cristians com sonaven i d'aquest mode podem identificar el canvi.

Per altra banda, després de l'expulsió dels moriscos, en la Carta de Poblament de Parcent del 1612, observem que aquesta partida s'anomena Cuntessvilla o Contravilla, fet que ens fa indicar una antiga evolució toponímica.

ES La antigua alquería morisca de Contuvilla se localiza en la cima de la colina que separa las fuentes de la Rompuda y de Canèssies, accediendo por el antiguo camino empedrado. En el Llibre de Repartiment de Jaume I el Conqueridor se menciona que las alquerías pertenecían al castrum et villa de Pop (localizado en la cima del peñón del Caballo Verde) eran Alcanicia (Canesias), Benalbacar, Benigela (Benigembla), Benilacruçi, Ceylent, Merniça (Vernissa), Parsen (Parcent), Morna o Mortia (Murla) y Raal Habelbagar. Esta alquería de Canèssies disponía de agua, tierras irrigadas y de secano y, además, un control absoluto del valle y el castillo.

Como curiosidad, MALO DE MOLINA, M. (1857) y posteriormente MAESTRO, J. (1970), recogen de la Gesta Roderici Campidocti que después de cruzar el Coll de Rates en el año 1089 “[...] el Cid vino a celebrar la cuaresma y la Pascua florecida con los mozárabes de Alcanicia, indiscutibles aliados que lo esperaban ansiosamente [...]”.

El topónimo Contuvilla puede tener dos orígenes, que aunque se puedan conectar, nos dan una idea general de que puede ser la alquería de Alcanicia y Contuvilla son lo mismo:

En primer lugar encontramos el paralelo de la mezquita de Marrakech llamada de Kutubía, Koutoubia, Kutubiya, Jami al-Kutubiyah o Kutubiyyin. El significado de “kutub” es libros, por tanto la traducción literal sería “la de los libros”. En segundo lugar, encontramos los documentos de censo que nos hablamos de una familia de moriscos de Murla que eran llamados Cantavella. Cabe recordar que muchas veces los nombres árabes eran escritos por los cristianos como sonaban y de ese modo podemos identificar el cambio.

Por otra parte, después de la expulsión de los moriscos, en la Carta de Poblament de Parcent de 1612, observamos que esta partida se llama Cuntessvilla o Contravilla, lo que nos hace indicar una antigua evolución toponímica.

EN The old Moorish farmhouse of Contuvilla is located on the top of the hill that separates the sources of La Rompuda and Canèssies, accessed by the old cobbled path. In the Llibre de Repartiment (Distribution Book) of Jaume I el Conqueridor (Conquerer) it is mentioned that the farmhouses belonging to the castrum et villa de Pop (located on top of the Caballo Verde mountain) were Alcanicia (Canesias), Benalbacar, Benigela (Benigembla), Benilacruçi, Ceylent, Merniça (Vernissa), Parsen (Parcent), Morna or Mortia (Murla) and Raal Habelbagar. This Canèssies farmhouse had water, irrigated and dry land and, in addition, absolute control of the valley and the castle.

As a curiosity, MALO DE MOLINA, M. (1857) and later MAESTRO, J. (1970), collect from the Gesta Roderici Campidocti that after crossing the Coll de Rates in the year 1089 “[...] the Cid came to celebrate Lent and Easter with the Mozarabs of Alcanicia, indisputable allies who eagerly awaited it [...]”.

The place name Contuvilla can have two origins, which although they can be connected, give us a general idea that it could be that the Alcanicia farmhouse and Contuvilla are the same:

In the first place we find the parallel of the mosque of Marrakech called Kutubía, Koutoubia, Kutubiya, Jami al-Kutubiyah or Kutubiyyin. The meaning of “kutub” is books, therefore the literal translation would be “the one of the books”.

Secondly, we found the census documents that told us about a family of Moriscos from Murla who were called Cantavella. It should be remembered that many times the Arabic names were written by the Christians as they sounded and in this way we can identify the change.

On the other hand, after the expulsion of the Moors, in the Carta de Poblament de Parcent of 1612, we observe that this section is called Cuntessvilla or Contravilla, which indicates an ancient place-name evolution.

FR L'ancienne ferme mauresque de Contuvilla est située au sommet de la colline qui sépare les sources de La Rompuda et de Canèssies, on y accède par l'ancien chemin pavé. Dans le Livre de Distribution de Jaume I el Conqueridor, il est mentionné que les fermes appartenant au castrum et villa de Pop (situé au sommet du rocher Caballo Verde) étaient Alcanicia (Canèssies), Benalbacar, Benigela (Benigembla), Benilacruçi, Ceylent, Merniça (Vernissa), Parsen (Parcent), Morna ou Mortia (Murla) et Raal Habelbagar. Cette ferme de Canèssies disposait d'eau, de terres irriguées et non irriguées et, en outre, du contrôle absolu de la vallée et du château.

A titre de curiosité, MALO DE MOLINA, M. (1857) et plus tard MAESTRO, J. (1970), rapportent dans les Gesta Roderici Campidocti qu'après avoir traversé le Coll de Rates en l'an 1089 “[...] le Cid vint célébrer le Carême et la Pâques fleurie avec les Mozarabes d'Alcanicia, alliés incontestés qui l'attendaient avec impatience [...]”.

Le toponyme Contuvilla peut avoir deux origines, qui, bien qu'elles puissent être reliées, nous donnent une idée générale que la ferme d'Alcanicia et Contuvilla peuvent être la même chose :

Tout d'abord nous trouvons le parallèle de la mosquée de Marrakech appelée de Kutubía, Koutoubia, Kutubiya, Jami al-Kutubiyah ou Kutubiyyin. Le sens de “kutub” est “livres”, donc la traduction littérale serait “celle qui a les livres”.

Ensuite nous trouvons les documents de recensement qui nous parlent d'une famille de Maures de Murla qui s'appelaient Cantavella. Il convient de rappeler que, bien souvent, les noms arabes ont été écrits par les chrétiens tels qu'ils sonnaient et que, de cette façon, nous pouvons identifier le changement.

D'autre part, après l'expulsion des Maures, dans la Carta de Poblament de Parcent de 1612, nous pouvons voir que ce quartier est appelé Cuntessvilla ou Contravilla, un fait qui indique une ancienne évolution toponymique.

Corrals del Barranquet

VA Aquest conjunt està format pels corrals del Barranquet, el Corral del Senyoret i els respectius cisternes-abeuradors. Són les infraestructures d'aquestes característiques i finalitat més gran de Parcent. Es localitzen a vora de la via pecuària que comunica la Serra del Seguili per l'assegador del Camí Fondo amb la Serra del Carrascar. Els corrals eren llocs de refugi, proveïment i cria.

En l'Edat Mitjana, la ramaderia i la llana eren un dels béns més valuosos per a comerciar, fet que va desencadenar en un binomi d'agricultura-ramaderia com a activitats econòmiques més importants en la vall. Les zones baixes i més planes eren destinades als cultius, mentre que les zones altes i empinades eren per a pasturatge.

En la temporada estival, els ramats es localitzaven en la zona més ombrada i freda del Carrascal, mentre que durant l'hivern es traslladaven a la solana del Seguili.

ES Este conjunto está formado por los corrales del Barranquet, el Corral del Senyoret y los respectivos cisternas-bebederos. Son las infraestructuras de estas características y finalidad mayor de Parcent. Se localizan a orillas de la vía pecuaria que comunica la Sierra del Seguili por el segador del Camí Fondo con la Sierra del Carrascar. Los corrales eran lugares de refugio, abastecimiento y crianza.

En la Edad Media, la ganadería y la lana eran uno de los bienes más valiosos para comerciar, lo que desató en un binomio de agricultura-ganadería como actividades económicas más importantes en el valle. Las zonas bajas y más llanas eran destinadas a los cultivos, mientras que las zonas altas y empinadas eran para pastoreo.

En la temporada estival, los rebaños se localizaban en la zona más umbrada y fría del Carrascal, mientras que durante el invierno se trasladaban a la solana del Seguili.

EN This complex is made up of the Barranquet corrals, the Senyoret Corral and the respective drinking troughs. They are the infrastructures of these characteristics and greater purpose of Parcent. They are located on the verges of the livestock route that connect the Sierra del Seguili by the Camí Fondo with the Sierra del Carrascar. The corrals were places of refuge, supply and breeding.

In the Middle Ages, livestock and wool were one of the most valuable goods to trade, which led to a pairing of agricultural-livestock as the most important economic activities in the valley. The low and flatter areas were used for crops, while the high and steep areas were for grazing.

In the summer season, the herds were located in the shady and coldest area of the Carrascal, while during the winter they moved to the sunny side of Seguili.

FR Cet ensemble est composé de l'enclos du Barranquet, l'enclos du Senyoret et des citernes et abreuvoirs respectifs. Ce sont les plus grandes infrastructures de ces caractéristiques et de cette finalité à Parcent. Ils sont situés près du chemin d'élevage qui relie la Serra del Seguili par le chemin du Camí Fondo à la Serra del Carrascar. Les enclos étaient des lieux de refuge, d'approvisionnement et de reproduction.

Au Moyen Âge, le bétail et la laine étaient des marchandises les plus précieuses pour le commerce, ce qui a fait de l'agriculture et de l'élevage les activités économiques les plus importantes de la vallée. Les zones plus basses et plus planes étaient utilisées pour les cultures, tandis que les zones plus hautes et plus abruptes étaient utilisées pour le pâturage.

En été, les troupeaux se trouvaient dans les zones les plus ombragées et les plus fraîches du Carrascal, tandis qu'en hiver, ils se déplaçaient vers le côté ensoleillé du Seguili.

Abric del Seguil (BIC)

VA El conjunt d'Art Rupestre de l'Abric del Seguil és una de les evidències més antigues localitzades en Parcent. Aquest abric en forma de visera i orientat al sud, conforma un lloc únic i emblemàtic per aquestes societats. Aquest és l'últim lloc on pega el sol en l'hivern i, en episodis de fortes pluges es forma un salt d'aigua que precipita per la part davantera de l'abric. En els dos panells de l'Abric, podem distingir mostres d'Art Esquemàtic i Art Llevantí. En el primer cas podem observar una figura cruciforme molt simple i en el segon, trobem la representació d'una escena on apareixen figures femenines en context festiu o de plegaria.

ES El conjunto de Arte Rupestre de "l'Abric del Seguil" es una de las evidencias más antiguas localizadas en Parcent. Este abrigo en forma de visera y orientado al sur, conforma un sitio único y emblemático para estas sociedades. Éste es el último lugar donde pega el sol en invierno y, en episodios de fuertes lluvias, se forma una cascada de agua que precipita por la parte delantera del abrigo. En los dos paneles del abrigo podemos distinguir muestras de Arte Esquemático y Arte Levantino. En el primer caso podemos observar una figura cruciforme muy simple y en el segundo, encontramos la representación de una escena en la que aparecen figuras femeninas en contexto festivo o de oración.

EN The Rock Art of "l'Abric del Seguil" is one of the oldest in evidence located in Parcent. This shelter in the shape of a visor and facing south, forms a unique and emblematic site for these societies. This is the last place where the sun hits in winter and, in episodes of heavy rain, a cascade of water forms that precipitates down the front of the coat. In the two panels of the shelter we can distinguish samples of Schematic Art and Levantine Art. In the first case we can observe a very simple cruciform figure and in the second, we find the representation of a scene in which female figures appear in a festive or prayer context.

FR L'art rupestre de l'Abric del Seguil (site du patrimoine mondial de l'UNESCO) est l'un des plus anciens exemples d'art rupestre découvert à Parcent. Cette grotte orientée vers le sud et en forme de visière est un site unique et emblématique de ces sociétés. C'est le dernier endroit que le soleil illumine en hiver et, lors des épisodes de fortes pluies, il se forme une cascade qui tombe sur la façade de l'abri. Dans les deux panneaux de l'Abri, on peut distinguer des exemples d'art schématique et d'art levantin. Dans le premier cas, nous pouvons voir une figure cruciforme très simple et dans le second, nous trouvons la représentation d'une scène dans laquelle des figures féminines apparaissent dans un contexte de fête ou de prière.

Conjunt de Pedra Seca (UNESCO)

VA L'art de construir murs en pedra seca (o pedra en sec), inclòs en la Llista Representativa del Patrimoni Cultural Immaterial de la Humanitat de la UNESCO des del 2018, comprèn els coneixements i pràctiques sobre la seva realització amb un simple apilament de pedres sense fer servir altres materials de construcció, excepte terra també seca en algunes ocasions. Aquests murs estan molt estesos dins i fora de les zones habitades a la majoria de les regions rurals, principalment als terrenys escarpats, encara que també es poden trobar en algunes regions urbanes. La seva estabilitat estructural s'obté gràcies a una selecció i col·locació summament precisa de les pedres. Amb aquests murs l'han creat diferents tipus d'hàbitats humans des de l'antiguitat, així com estructures per a l'agricultura i la ramaderia, que han configurat paisatges molt nombrosos i variats.

En el municipi de Parcent trobem diversos exemples: aljubs, cisternes, pous, marges, escalons, camins, casetes i corrals.

ES El arte de construir muros en piedra seca (o piedra en seco), incluido en la Lista Representativa del Patrimonio Cultural Inmaterial de la Humanidad de la Unesco desde 2018, comprende los conocimientos y prácticas sobre su realización con un simple acopio de piedras sin utilizar otros materiales de construcción, excepto tierra también seca en algunas ocasiones. Estos muros están muy extendidos dentro y fuera de las zonas habitadas en la mayoría de las regiones rurales, principalmente en los terrenos escarpados, aunque también se pueden encontrar en algunas regiones urbanas. Su estabilidad estructural se obtiene gracias a una selección y colocación sumamente precisa de las piedras. Con estos muros se han creado diferentes tipos de hábitats humanos desde la antigüedad, así como estructuras para la agricultura y la ganadería, que han configurado paisajes muy numerosos y variados.

En el municipio de Parcent encontramos varios ejemplos: aljibes, cisternas, pozos, márgenes, escalones, caminos, casetas y corrales.

EN The art of building dry stone walls, included in UNESCO's Representative List of the Intangible Cultural Heritage of Humanity since 2018, includes the knowledge and practices on its realisation with a simple collection of stones without using other construction materials except soil which is also dry on some occasions. These walls are widespread inside and outside inhabited areas in most rural regions, mainly in steep terrain, although they can also be found in some urban regions. Its structural stability is obtained thanks to an extremely precise selection and placement of the stones. With these walls, different types of human habitats have been created since ancient times, as well as structures for agriculture and livestock, which have configured numerous and varied landscapes.

In the municipality of Parcent we find several examples: cisterns, water deposits, wells, earth banks, steps, paths, small houses and corrals.

FR L'art de construire des murs en pierres sèches, inscrit sur la liste représentative du patrimoine culturel immatériel de l'humanité de l'UNESCO depuis 2018, comprend la connaissance et la pratique de leur réalisation avec un simple assemblage de pierres sans utiliser d'autres matériaux de construction, à l'exception de la terre sèche en certaines occasions. Ces murs sont répandus à l'intérieur et à l'extérieur des zones habitées dans la plupart des régions rurales, principalement dans les terrains escarpés, bien qu'on les trouve également dans certaines régions urbaines. Leur stabilité structurelle est obtenue grâce à la sélection et au placement extrêmement précis des pierres. Ces murs ont permis de créer différents types d'habitats humains depuis l'Antiquité, ainsi que des structures pour l'agriculture et l'élevage, qui ont façonné des paysages nombreux et variés.

Dans la commune de Parcent, nous en trouvons plusieurs exemples: citernes, réservoirs, puits, murs, marches, chemins, cabanes et enclos.

Parcent

Patrimoni Cultural

AJUNTAMENT
DE PARCENT

DIPUTACIÓ
D'ALACANT